

Arrest

nr. 102 307 van 3 mei 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 30 januari 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 januari 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 maart 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 april 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat C. VERKEYN loco advocaat S. MICHOLT en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Iraakse nationaliteit te bezitten, van Arabische origine te zijn en afkomstig te zijn van Beyaa (Bagdad). U verklaart de lagere school te hebben afgerond en nadien nog sporadisch scholing te hebben gevolgd. U stelt verder dat uw vader sinds 2005 bij de nationale politie werkzaam was (shurta wataniya). Op 25 augustus 2011 zou uw vader samen met anderen de terrorist Khadem al-Khoratchi hebben gearresteerd. De twee daaropvolgende dagen zou uw vader telefonisch zijn bedreigd. Op 29 augustus 2011 zou uw vader een dreigbrief hebben gekregen en uw familie besliste hierop onmiddellijk te vertrekken naar het huis van uw grootouders. Op 30 augustus 2011 zou uw vader naar zijn overste zijn gegaan om hem te informeren over de ontvangen dreigbrief. Onderweg zou hij in zijn wagen echter zijn doodgeschoten. Op 3 september zou u met uw familie nog even naar uw huis zijn

gegaan om er een aantal spullen op te halen. Daags nadien zou uw buurvrouw u hebben opgebeld met de boodschap dat jullie huis tot ontploffing was gebracht. U kreeg veel angst en u besloot hierop samen met uw moeder (S.M.A.a.J.) (ov X), uw zus (R.) (ov X) en uw minderjarige zussen het land te verlaten.

Jullie vertrokken op 5 oktober 2011 uit Irak en kwamen op 25 oktober 2011 in België aan. Daags nadien vroegen uw moeder en uw zus, (R.), hier asiel aan.

Op 29 februari 2012 werd door het CGVS een beslissing weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming genomen voor de asielaanvragen van uw moeder en uw zus Rania. Op 17 juli 2012 werd deze beslissing door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in beroep bevestigd.

U verklaart dat de terrorist Khadem al-Khoratchi op 28 maart 2012 zou zijn geëxecuteerd. Uw oom (K.) zou hierop op 10 april 2012 ook zijn vermoord. Een andere oom van u, (W.), zou nadien ook een dreigbrief hebben ontvangen, angst hebben gekregen en zou zijn vertrokken. Hij zou jullie hebben geadviseerd om niet terug te keren naar Irak omdat de situatie daar onveilig zou zijn.

Op basis van deze elementen diende u een eerste asielaanvraag in op 17 augustus 2012 en werd door uw moeder en zus een tweede asielaanvraag ingediend op 21 augustus 2012. Zowel voor uw moeder als voor uw zus werd het dossier afgesloten met een 'weigering in overwegingname'.

Ter staving van uw asielrelaas legt u geen nieuwe bewijsstukken voor, maar verwijst u naar de overtuigingsstukken die door uw moeder werden neergelegd.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat na een grondige analyse van uw asielaanvraag door het CGVS u niet aannemelijk hebt gemaakt dat er in uw hoofde sprake zou zijn van een gegronde vrees voor persoonsgerichte en systematische vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève of dat u een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming en dit omwille van de hierop volgende redenen.

U beroept zich immers op dezelfde vluchtredenen als uw moeder en uw zus. Ten aanzien van hun dossiers werd er – zoals in het feitenrelaas aangegeven – een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Er diende immers geconcludeerd te worden dat zij er niet in geslaagd waren aannemelijk te maken dat ze een gegronde vrees voor vervolging kenden in Irak omwille van het werk van uw vader.

De beslissing van uw moeder luidt als volgt :

“Er dient te worden opgemerkt dat na een grondige analyse van uw asielaanvraag door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) u niet aannemelijk hebt gemaakt dat er in uw hoofde sprake zou zijn van een gegronde vrees voor persoonsgerichte en systematische vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève of dat u een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming en dit omwille van de hierop volgende redenen.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat, hoewel u verklaart dat uw leven in gevaar zou zijn omwille van het werk van uw echtgenoot, u er niet in slaagt aannemelijk te maken dat uw echtgenoot werkelijk bij de Iraakse politie werkzaam was. Het enige bewijsstuk dat u in dit verband voorlegt is een politiebade. Deze bevat echter geen beveiliging en kan derhalve dus gemakkelijk gemanipuleerd worden, waardoor de echtheid geenszins kan gegarandeerd worden. Uw verklaringen met betrekking tot deze werkzaamheden zijn tevens betrekkelijk vaag. Zo kunt u niet zeggen welke verschillende afdelingen er zoal bestaan binnen de Iraakse politie. Noch weet u welk insigne bij de graad van uw echtgenoot hoort. U kunt wel enkele rangen binnen de politie opnoemen, maar geeft hierbij onmiddellijk toe niet te weten wat hiervan de volgorde is. Bovendien kunt u bij deze graden ook de insignes niet benoemen. Het enige wat u hierover kunt zeggen is dat ze sterren hebben, maar ook het aantal sterren moet u schuldig blijven. U bent tevens onvoldoende in staat te verduidelijken wat de job van uw echtgenoot juist inhield. U weet niet welke taken hij precies uitvoerde. Het enige wat u kan zeggen is dat hij arrestaties moest uitvoeren, verder weet u niets. U weet ook niet of hij aan huiszoekingen deelnam, of hij verhoren afnam en kunt u geen enkel concreet voorbeeld geven van een missie waaraan hij

meewerkte. Bovendien slaagt u er niet in de naam van de baas van uw echtgenoot te noemen. U weet niet of de dienst waar uw echtgenoot werkte ooit met Amerikanen heeft samengewerkt. U kunt ook maar een naam van een collega van uw echtgenoot opnoemen. Het is ook bevreemdend te moeten vaststellen dat u niet weet of collega-agenten van uw echtgenoot ooit problemen ondervonden en dat u zelfs nooit gehoord hebt van politieagenten in het algemeen die problemen ondervonden in Irak. Ook weet u niets over eventuele aanslagen op het politiebureau waar hij werkte (CGVS p.7-10). Dat u onvoldoende concrete gegevens weet aan te brengen over het voorgehouden werk van uw echtgenoot doet twijfels rijzen bij de geloofwaardigheid van uw verklaringen dienaangaande. Er kan worden aangenomen dat u niet alle details omtrent de werkzaamheden van uw echtgenoot kent, doch het is geenszins onredelijk van u te verwachten dat u hierover op een meer aannemelijke en overtuigende wijze zou kunnen vertellen. Dat uw echtgenoot u nooit iets over zijn werk vertelde, kan niet als verklaring voor uw onwetendheid worden weerhouden, temeer daar u, vreemd genoeg, wel perfect kon weergeven hoeveel uw echtgenoot als politieagent verdiende. Bovendien haalt u zelf aan dat wanneer de problemen begonnen, hij hier wel over vertelde (CGVS p.8). Uw onwetendheid aangaande de werkzaamheden van uw echtgenoot kan dan ook allerm minst overtuigen dat uw echtgenoot daadwerkelijk bij de politie werkte en dat u, als gevolg hiervan, een gegronde vrees voor vervolging dient te koesteren. Deze conclusie wordt nog versterkt doordat u en uw dochter incoherente verklaringen aflegden wat betreft de afdeling van de politie waarvoor uw echtgenoot zou hebben gewerkt. U verklaart immers dat hij voor de lokale politie werkte (CGVS p.7), terwijl uw dochter verklaart dat hij voor de nationale politie werkte (CGVS 11/23999 p.6). Dergelijke incoherente verklaringen doen verder twijfels rijzen over de geloofwaardigheid van uw ingeroepen vluchtrelaas.

Daarenboven zouden de vermeende problemen zich pas hebben gemanifesteerd nadat uw echtgenoot als politieagent Khadem Al Qurashi zou hebben gearresteerd. Wat deze vermeende arrestatie betreft kunnen echter ook nog enkele opmerkingen gemaakt worden. Zo is het zeer bevreemdend dat u wanneer u tweemaal wordt gevraagd wanneer de arrestatie plaats had, u verklaart dit niet te weten.

Nochtans verklaart u dat uw echtgenoot u wel over de problemen had verteld. Wanneer u er vervolgens wordt op gewezen de datum te niet te kennen, geeft u plots de exacte datum op, namelijk op 25 augustus 2011 (CGVS p.11). Dat u, als u de datum dan toch kent, deze niet onmiddellijk geeft wanneer hiernaar gevraagd, wekt verbazing. Verder verklaart u dat Khadem lid zou zijn geweest van Asaib Ahl Al Haq. U blijft echter vaag over deze organisatie. U haalt zelfs expliciet aan niets over deze organisatie te weten. Zo weet u niet wat hun doel is en kunt u geen namen van andere leiders of verantwoordelijken van deze organisatie opnoemen. Het is dan ook bevreemdend te moeten vaststellen dat u zich geen enkele moeite hebt getroost om hier meer over te weten te komen. Een dergelijke laconieke houding doet andermaal afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van uw vrees. Het enige wat u wel kan zeggen over de organisatie is dat, volgens u, Asaib Ahl Al Haq een onderdeel is van het Mehdi leger (CGVS p.5, 11-12). Echter, uit informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd) blijkt dat Asaib Ahl Al Haq helemaal geen onderdeel is van het Mehdi leger. Integendeel, het gaat om een afsplitsing van het Mehdi leger en sindsdien zelfs om rivaliserende organisaties. Dat het enige wat u over deze organisatie weet, foute informatie is, kan allerm minst overtuigen dat u omwille van deze organisatie uw land heeft ontvlucht. Bovendien zijn er incoherenties te bemerken tussen uw verklaringen en die van uw dochter wat de organisatie waartoe Khadem behoorde betreft. U verklaart immers dat deze arrestant lid zou zijn geweest van Asaib Ahl Al Haq, terwijl uw dochter verklaart dat deze lid was van van Qataib Ansar Al Haq en het Mehdi leger (CGVS 11/23999 p.5). Een dergelijke incoherentie doet andermaal twifelen aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen. Ook het feit dat u niets kunt zeggen over wat er met Khadem gebeurde na zijn arrestatie, kan niet overtuigen. U bent er zelfs niet van op de hoogte of hij ondertussen werd vrijgelaten of niet. Bovendien hebt u ook niet de moeite genomen hiernaar te informeren (CGVS p.12).

Het is ook opmerkelijk dat u geen enkele informatie kunt verschaffen over welke collega's ook bij de arrestatie van Khadem zouden betrokken zijn. U weet noch hun namen, noch hun functie, noch weet u of zij problemen ondervonden omwille van deze arrestatie. Meer nog, u hebt hier zelfs niet naar geïnformeerd. Er kan aangenomen worden dat u dit toch zou hebben gedaan, aangezien dergelijke informatie nuttig had kunnen zijn om uw eigen reden tot vrees goed in te kunnen schatten. Dat u dit niet hebt gedaan tast wederom de geloofwaardigheid van uw verklaringen aan (CGVS p.11-12). U geeft bovendien zelf ook toe dat u niet weet of er actueel nog iemand naar u op zoek is. Indien u dit werkelijk zou vrezen, kan worden aangenomen dat u hiernaar zou hebben geïnformeerd. Dat u dit

niet deed, bevestigt enkel de vermoedens dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen (CGVSp.13).

Bovendien haalde uw dochter (R.) enkele keren de algemene situatie in Irak aan. Hiermee tonen jullie echter geen systematische persoonlijke vrees voor vervolging aan zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie (CGVS 11/23999 p.3 en 9).

Gelet op bovenstaande vaststellingen dient geconcludeerd te worden dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken”.

Ter aanvulling van bovenstaande vaststellingen kan nog opgemerkt worden dat ook u vaag blijft over het werk van uw vader. Zo kan u weinig informatie geven over de persoon die uw vader zou hebben gearresteerd en weet u niet wie er nog betrokken was bij de arrestatie van deze terrorist (gehoorverslag CGVS p.13). U kan net zoals uw moeder en zus niet zeggen of er nog andere politieagenten waren die bij de arrestatie betrokken waren, nadien problemen zouden hebben ondervonden. U kan ook totaal geen informatie verschaffen over de organisatie Asaib Al-Haq (gehoorverslag CGVS p.13). Ook u weet niet wat de precieze functie van uw vader was bij de politie, kent zijn rechtstreekse chef niet bij naam, weet niet of uw vader ook verhoren afnam of deelnam aan huiszoekingen en kan geen enkel voorbeeld geven van collega's van uw vader die ook problemen zou hebben ondervonden (gehoorverslag CGVS p.10). Ook u verklaart – net als uw zus – dat uw vader bij de nationale politie werkte (gehoorverslag CGVS p.9), terwijl uw moeder verklaarde dat haar echtgenoot bij de lokale politie werkzaam was (gehoorverslag moeder CGVS p.7).

Ook over de elementen die aan de basis lagen van de tweede asielaanvraag van uw moeder en zus, dient nog te worden opgemerkt dat u verklaart dat u op 10 april 2012 door uw oom (W.) op de hoogte werd gebracht van de dood van uw oom (K.), terwijl uw zus verklaarde dat jullie tien dagen na de uitslag van het beroep bij de RvV, zijnde eind juli 2012 werden opgebeld met de mededeling dat uw oom (K.) zou zijn vermoord.

Dienaangaande is het ook vreemd dat de enveloppe met bijkomende stukken pas werd verstuurd op 6 augustus 2012 als u de informatie over de dood van uw oom en de executie van de terrorist Khoratchi reeds zou vernomen hebben op 10 april 2012.

Daarom dient er te worden besloten dat u er evenmin bent in geslaagd om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken.

Naast de beoordeling van uw asielaanvraag in het licht van de criteria van de vluchtelingenconventie, dient te worden onderzocht of u een risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet loopt en u op die basis in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Bagdad in Centraal-Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in Bagdad te worden beoordeeld.

De veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in Bagdad wordt continu opgevolgd. Uit grondige en uitgebreide research en op basis van een analyse van de beschikbare en geraadpleegde bronnen en literatuur door CEDOCA blijkt enerzijds dat de veiligheidssituatie de voorbije jaren merkkelijk verbeterd is en anderzijds dat het voorkomend geweld in regel eerder gericht wordt tegen bepaalde groepen. Bij zware bomaanslagen werden vooral de Amerikaanse (tot einde 2011) en de Iraakse veiligheidstroepen en overheid gevisieerd. Ook de sjiitische pelgrims en religieuze minderheden werden slachtoffer van doelgerichte aanslagen. Het doelgericht geweld tegen bepaalde individuen richtte zich op hogere profielen nl. politieke leiders, overheidsambtenaren van hoge rang, rechters en leiders van de Iraakse veiligheidsdiensten (zie bijgevoegde SRB De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak-Bagdad dd. 16 juli 2012).

De algemene veiligheidssituatie in Irak is verbeterd en de daling van het aantal burgerslachtoffers, een trend die zich vooral heel duidelijk vanaf mei 2008 aftekende, bleef doorgaan in 2009 en in 2010. In 2011 stagneerde de situatie.

De laatste Amerikaanse troepen hebben op 18 december 2011 het Iraaks grondgebied verlaten. Sinds het vertrek van deze Amerikaanse troepen werden oa. in Bagdad enkele zware aanslagen gepleegd.

Deze aanslagen volgen in regel hetzelfde patroon als voorheen en zijn in regel ook eerder gericht van aard. Bij uitzondering werden enkele recente aanslagen ook willekeurig op burgers gepleegd doch dit doet geenszins afbreuk aan de actuele vaststelling dat het geweld in regel gericht wordt tegen bepaalde specifieke groepen en individuen. Actueel zijn er dan ook geen redenen om enkel en alleen omwille van de algemene veiligheidssituatie in Bagdad subsidiaire bescherming toe te kennen.

Hoewel de veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in Bagdad nog steeds problematisch is, is er actueel geen sprake meer van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in Irak en meer bepaald in Bagdad dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid in Bagdad aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, §2,c) van de vreemdelingenwet.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie in Bagdad blijkt dat er zware aanslagen worden gepleegd doch dit is geen situatie van "open combat". De veiligheidssituatie is reeds enkele jaren verbeterd en er is een afname van het geweld in de stad. Bagdad lijdt wel onder de aanslagen die in regel worden gericht tegen bepaalde risicogroepen oa. leger, politie, ambtenaren, christenen, sjiiitische pelgrims en leden van de Sahwa. Er wordt echter actueel geen melding gemaakt van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten tussen opstandelingen enerzijds en de overheidstroepen anderzijds. Het geweld in Bagdad is niet aanhoudend en de impact ervan op het leven van de gewone Iraakse burger is eerder beperkt.

Uit een analyse van het asielbeleid van andere Europese landen (Duitsland, het Verenigd Koninkrijk, Zweden, Denemarken, Nederland) blijkt overigens dat ze actueel geen beschermingsstatus meer toekennen op basis van de algemene veiligheidssituatie in Irak en dat ze de asielaanvragen op individuele basis beoordelen.

U bracht zelf geen elementen aan die een ander licht werpen op bovenvermelde evaluatie van de veiligheidssituatie in de stad Bagdad, vanwaar u verklaart afkomstig te zijn.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hoger vermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers uit Bagdad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit Bagdad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. Bovendien voert u zelf geen elementen aan die zouden wijzen op een individueel risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel beroept verzoekster zich op de schending van artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980 (vreemdelingenwet), van artikel 1 A van de Vluchtelingenconventie van Genève en van de materiële motiveringsplicht, "*minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*".

Zij verwijst naar het begrip "vluchteling" zoals omschreven in artikel 1 A van de Vluchtelingenconventie en meent dat zij wel degelijk voldoet aan de voorwaarden om als vluchteling erkend te worden.

Aangezien zij zich beroept op dezelfde vluchtmotieven als die van haar moeder en zus, verwijst verzoekster naar de argumentatie die haar moeder en zus ontwikkeld hebben in het kader van het beroep tegen de ten aanzien van hen door verweerder genomen beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Verzoekster vult deze argumentatie vervolgens aan met elementen die specifiek tijdens haar eigen gehoor aan bod kwamen. Dat zij niet veel wist over de persoon die door haar vader gearresteerd werd en die hem bijstond, wijt verzoekster aan haar op het moment van de feiten heel jonge leeftijd en aan het gegeven dat haar vader heel weinig over zijn werk vertelde. Bovendien weet verzoekster dat er bij de arrestatie door haar vader nog politie aanwezig was maar niet of die ook persoonlijk bedreigd werden. Haar vader werd als één van de eersten bedreigd omdat het om mensen van de wijk ging en zij haar vader kenden. Verder weet verzoekster niet veel over de organisatie Asaib Al-Haq, daar zij in een islamitisch land woonde en sinds haar twaalfde niet veel naar school ging. Ze weet wel dat de organisatie een islamitische staat wil. Verzoekster wijst er tevens op dat zowel zij als haar moeder verklaarden dat de vader bij de nationale politie werkte. Dat verweerder stelt dat de moeder zou verklaard hebben dat hij bij de lokale politie werkte, moet een fout in de vertaling zijn. Waar verweerder stelt dat zij vage kennis heeft over het werk van haar vader, stelt verzoekster onder verwijzing naar haar gehoorverslag dat zij heel wat details over het werk van haar vader kon geven.

Aangaande het telefoontje over het overlijden van haar oom K. stelt verzoekster dat dit op 10 april 2012 heeft plaatsgevonden. Haar zus heeft hierover geen vraag gekregen bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). Verweerder legt geen bewijs voor van de aangehaalde tegenstrijdigheid omtrent het telefoontje tussen de verklaringen van verzoekster en die van haar zus.

Tevens stelt verzoekster dat zij en haar familie er bij haar oom op aandrongen om de bijkomende stukken onmiddellijk op te sturen, maar blijkbaar heeft de oom daar lang mee gewacht. Daar kan verzoekster echter niets aan doen. Verzoekster voegt bij haar verzoekschrift een kopie van de overlijdensakte van haar vader met beëdigde vertaling (verzoekschrift, stuk 20).

Verzoekster wijst er ook nog op dat zij zonder haar vader een alleenstaande, jonge vrouw is en dan ook geen enkele bescherming geniet.

2.2.1. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.2.2. De Raad dient inzake verzoeksters asielaanvraag een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom zij al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikel 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

2.2.3. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoeksters asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

2.2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.2.5. Waar verzoekster verwijst naar de argumentatie die haar moeder en zus ontwikkeld hebben in het kader van het beroep tegen de ten aanzien van hen door verweerder genomen beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, wordt

opgemerkt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zich bij wijze van arrest nr. 84 584 van 12 juli 2012 reeds over deze argumentatie heeft uitgesproken. Het arrest nr. 84 584 van 12 juli 2012 stelt onder meer het volgende:

“Er rijzen vooreerst twijfels over de verklaring dat de echtgenoot van eerste verzoekster politieagent was. Eerste verzoekster was namelijk onvoldoende in staat te verduidelijken wat de job van hun echtgenoot inhield. Ze wist bijvoorbeeld niet welke taken hij precies uitvoerde, of hij aan huiszoekingen deelnam en of hij verhoren afnam. Ze kon ook geen enkel concreet voorbeeld geven van een missie waaraan hij meewerkte en of politieagenten op het bureau of in het algemeen problemen ondervonden in Irak (administratief dossier eerste verzoekster, stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 7-10). Eerste verzoeksters a posteriori bewering dat ze wel weet dat politieagenten problemen ondervonden in Irak, maar dat ze dacht dat de ondervrager het had over de collega’s van haar echtgenoot, kan niet worden aangenomen, aangezien de vraagstelling: “Ooit gehoord van politieagenten in het algemeen die problemen ondervonden in Irak?”, bijzonder duidelijk is (administratief dossier, eerste verzoekster, stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 9). Bovendien werd er juist voor deze vraag reeds gevraagd naar de situatie van de collega’s van verzoeksters echtgenoot en kon verzoekster er dus van uitgaan dat de twee vragen niet hetzelfde waren. Er wordt niet verwacht van verzoekster dat zij elk detail van het beroep kent, maar van een persoon die samenleefde met een man die een beroep uitoefende dat mogelijk een grote impact zou kunnen kennen op haar leven, gelet op de periode van onveiligheid waarin hij zijn beroep als politieagent uitoefende, mag verwacht worden dat zij de grote lijnen of bepaalde zaken, zoals de taken die hij verrichtte, kan weergeven.

Verder legden verzoeksters incoherente verklaringen af over de afdeling van de politie waarvoor hun vader of echtgenoot zou hebben gewerkt (administratief dossier eerste verzoekster, stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 7; administratief dossier tweede verzoekster, stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 6). Wat de beschrijving van het uniform betreft, dient te worden opgemerkt dat politieagenten deel uitmaken van het dagdagelijkse leven en dat het beschrijven van een uniform derhalve niet aantoonde of verzoeksters’ echtgenoot/vader een politieagent was. Het is verder bevreemdend dat eerste verzoekster perfect kon zeggen hoeveel haar echtgenoot verdiende (administratief dossier eerste verzoekster, stuk 4, gehoorverslag p. 10), terwijl ze vooreerst onwetend is over zijn werkzaamheden en beide verzoeksters daarnaast ter zitting, wanneer ze overeenkomstig artikel 14 PR RvV werden ondervraagd, duidelijk maakten dat hun echtgenoot/vader verantwoordelijk was voor de financiën thuis en het geld volledig beheerde, zelfs voor de boodschappen.

Tevens staat het gebrek aan kennis over het beroep van hun echtgenoot/vader in schril contrast met de verklaring met de kennis van verzoeksters inzake de persoon met wie hun echtgenoot/vader problemen had (administratief dossier eerste verzoekster, stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 8, p.11; administratief dossier tweede verzoekster, gehoor CGVS, p. 5). Daarenboven is het ook bevreemdend dat verzoeksters niet wisten welke collega’s betrokken waren bij de arrestatie, terwijl er van verzoeksters mag worden verwacht dat ze de omstandigheden uitpluizen die aan de oorzaak liggen van het verlies van hun echtgenoot en de beslissing om het land te verlaten.

Verzoeksters leggen ook geen begin van bewijs neer van hun ontploft huis terwijl ze aanvoeren dat hun echtgenoot/vader politieagent is, waardoor er redelijk verwacht kan worden dat ze gemakkelijk documenten kunnen verkrijgen.

Het geheel van de voormelde vaststellingen volstaat om te besluiten dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoeksters’ asielrelaas. Kritiek op de overige, overtollige motieven van de bestreden beslissing vermag derhalve op zich niet te leiden tot een hervorming van deze beslissing.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeksters een gegronde vrees voor vervolging koesteren in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.”

Gelet op de kracht van gewijsde van voormeld arrest, gaat de Raad niet verder in op de argumentatie in onderhavig verzoekschrift waarin verwezen wordt naar de argumentatie die verzoeksters moeder en zus ontwikkeld hebben in het kader van het beroep tegen de ten aanzien van hen genomen beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus

2.2.6. Verzoekster voert aan dat zij op het moment van de feiten die de aanleiding waren voor haar vlucht uit Irak nog heel jong was en dat dit haar vage kennis over het werk van haar vader verklaart,

alsmede dat zij op een heel aantal vragen van de commissaris-generaal wel kon antwoorden. Verweerder stelt in zijn nota met opmerkingen terecht dat van verzoekster, die stelt dat zij vreest voor haar leven omwille van het beroep van haar vader, verwacht mag worden dat zij zich inlicht over dit beroepsleven. Dit klemt des te meer daar verzoekster reeds sinds 25 oktober 2011 in België verblijft en aldus ruimschoots de tijd had om zich beter te informeren omtrent de werking van de Iraakse politie in het algemeen en de functie van haar vader binnen deze politie in het bijzonder. Desondanks wist verzoekster niet welke graden er bestaan binnen de Iraakse politie, kon zij niet aangeven wat de precieze functie van haar vader binnen de politie was, kon zij geen namen geven van collega's van haar vader en kon zij niet zeggen of die collega's ook bedreigingen hebben ontvangen (gehoorverslag CGVS, p.9-10). Daarnaast wist zij niets over de terroristische groepering Asaib Al-Haq (gehoorverslag CGVS, p.13). Door de onwetendheid over al deze elementen komt de geloofwaardigheid van verzoeksters asielaanpak sterk op de helling te staan.

Dat verzoekster een kopie van de overlijdensakte van haar vader met beëdigde vertaling aan haar verzoekschrift toevoegt, kan deze ongeloofwaardigheid niet herstellen. Documenten beschikken immers slechts over een ondersteunende bewijswaarde, namelijk in die mate dat zij door geloofwaardige verklaringen worden ondersteund, *quod non in casu*. Daarenboven kan aan kopieën geen authenticiteitswaarde worden toegekend aangezien ze door knip- en plakwerk te manipuleren zijn.

Betreffende de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheid tussen verzoeksters verklaringen en die van haar zus aangaande het tijdstip waarop zij op de hoogte werden gebracht van het overlijden van oom K., stelt de Raad vast dat kritiek op dit overtollig motief verzoeksters teloorgegangene geloofwaardigheid niet kan herstellen.

Gelet op het voorafgaande kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging heeft in vluchtelingenrechtelijke zin en dient te worden besloten dat zij niet voldoet aan de voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.3.1.1. In een tweede middel beroept verzoekster zich op de schending van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, de "*richtlijn 2004/84/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (subsidiare bescherming)*" en artikel 3 van het EVRM, alsook op de schending van de materiële motiveringsplicht, "*minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*".

Zij stelt dat verweerder de algemene situatie van vrouwen in Irak niet zomaar kan negeren bij het nemen van de bestreden beslissing. Verzoekster is een jonge, vrijgevochten en bewuste vrouw die in Bagdad niet in vrijheid kan leven. Zij verwijst naar rapporten van UNHCR (verzoekschrift, stuk 17), van de Nederlandse overheid (verzoekschrift, stuk 16) en van het *UK Border Agency* (verzoekschrift, stuk 18), alsook naar een artikel van *Kurdistan News Agency* (verzoekschrift, stuk 19) om aan te tonen dat de positie van alleenstaande vrouwen in Irak kwetsbaar en uiterst schrijnend is.

2.3.1.2 In een derde middel beroept verzoekster zich op de schending van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, van de voormelde richtlijn 2004/83/EG en van de materiële motiveringsplicht, "*minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*".

Onder verwijzing naar enkele passages van de door verweerder aan het administratief dossier toegevoegde landeninformatie van CEDOCA (administratief dossier, stuk 11) en een aantal pers- en internetartikelen (verzoekschrift, stukken 3-10), stelt verzoekster dat er in Bagdad nog steeds burgerslachtoffers vallen. De gevechten in Bagdad zijn volgens verzoekster voortdurend, aangezien ze met een heel regelmatige frequentie voorkomen en de strijd die gevoerd wordt tussen de terreurbewegingen en de Iraakse overheid in Bagdad, blijft aanhouden. Bij een dergelijke strijd worden bepaalde risicogroepen geïdentificeerd, maar verzoekster wijst erop dat er wel duizenden onschuldige burgerslachtoffers vallen. Verzoekster verwijst tevens naar twee rapporten van UNHCR en IRIN (verzoekschrift, stukken 11 en 12).

Onder verwijzing naar een rapport van *Radio Free Europe* van 2 januari 2012 en e-mailverkeer met *Iraq Body Count* van 25 januari 2012 (verzoekschrift, stukken 13 en 14) merkt verzoekster tevens op dat hoewel de situatie volgens verweerder in Irak stagneert, er op heden toch geen subsidiare bescherming wordt geboden aan mensen uit Bagdad, terwijl dit gedurende het afgelopen jaar wel nog gebeurde. Bovendien stelt verzoekster: "**het lijkt er op dat de situatie in Bagdad op heden onstabiel is dan**

enkele maanden geleden.” Er is volgens verzoekster geen enkele reden om een kandidaat-vluchteling afkomstig van Bagdad op heden anders te behandelen dan acht maanden geleden en om aan deze personen minder bescherming te bieden. Gelet op het feit dat het verschil in behandeling niet gerechtvaardigd is, is volgens verzoekster het gelijkheidsbeginsel geschonden.

Verzoekster meent voorts dat het asielbeleid van andere Europese landen irrelevant is nu verweerder de Belgische wetgeving moet respecteren en de Belgische wetgever ervoor koos om een ruimere bescherming toe te kennen dan EU-landen. Het woord ‘individuele’ zoals opgenomen in artikel 15, c) van de voormelde richtlijn 2004/83/EG werd in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet niet opgenomen. Verzoekster verwijst naar de memorie van toelichting bij het wetsontwerp van 10 mei 2006 tot wijziging van de vreemdelingenwet (verzoekschrift, stuk 15).

Verzoekster beticht verweerder er in onderhavig verzoekschrift nog van dat deze zich lijkt te focussen op statistieken en zich de vraag stelt: *“vragen er te veel mensen afkomstig van Bagdad asiel aan in België? Wagen te veel mensen die het slachtoffer zijn van de aanhoudende onrusten in Bagdad zich aan de verre reis naar België om alhier in alle rust te kunnen leven?”*

2.3.2.1. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden. Verzoekster preciseert niet welk artikel van de door haar aangevoerde richtlijn ze *in casu* geschonden acht noch op welke wijze dit zou zijn gebeurd. Derhalve wordt de schending hiervan niet dienstig aangevoerd.

2.3.2.2. Verzoekster beweert dat ze omwille van het feit dat ze een alleenstaande vrouw is, tot een risicogroep behoort. Uit de lezing van de informatie die verzoekster aan haar verzoekschrift toevoegt, kan echter niet worden afgeleid dat alleenstaande vrouwen, hoewel ze problemen ondervinden, een reëel risico op ernstige schade lopen in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. De feitelijke beoordeling bij het overwegen of een persoon wordt vervolgd in de zin van het Verdrag van Genève is *mutatis mutandis* gelijk aan deze zoals gedaan door het EHRM bij het onderzoek of een persoon een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Het is daarom aannemelijk dat artikel 3 EVRM een risico op vervolging omwille van één van de gronden omschreven in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève omvat (UNHCR, *Manual on Refugee Protection and the European Convention on Human Rights*, Regional Bureau For Europe, Department of International Protection, april 2003, updating augustus 2006, 3.7). Artikel 3 EVRM stemt tevens inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de voormelde wet van 15 december 1980 (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

De toetsing of verzoekster in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus maakt integraal deel uit van de bestreden beslissing en hogere motivering inzake de toepassing van artikel 48/3, zodat een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 EVRM niet aan de orde is.

2.3.3. Verzoeksters betoog inzake de algemene veiligheidssituatie in Bagdad kan niet worden gevolgd. Ze stipt weliswaar met recht aan dat in Bagdad veiligheidsincidenten voorkomen doch uit de omstandige en gedetailleerde informatie in de administratieve dossiers (zie map ‘landeninformatie’), waarin de veiligheidssituatie in Bagdad uitgebreid en nauwgezet wordt geanalyseerd, blijkt dat, de diverse objectieve elementen in acht genomen, de situatie aldaar niet van aard is dat zij beantwoordt aan het bepaalde in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Uit deze informatie blijkt dat het geweld dat in Bagdad in steeds mindere mate willekeurig van aard is en grotendeels een doelgericht karakter vertoont.

Wat betreft de aangevoerde schending van het gelijkheidsbeginsel, dient te worden opgemerkt dat iedere asielaanvraag afzonderlijk en op individuele wijze moet worden onderzocht en beoordeeld, rekening houdend met de concrete situatie in het land van herkomst alsook met de individuele elementen zoals aangebracht door de asielzoeker. Bovendien betreft het steeds de beoordeling van de situatie in het land van herkomst zoals deze bestaat op het ogenblik van de beslissing inzake de asielaanvraag en dus niet, zoals verzoekster laat uitschijnen, zoals deze bestaat op het ogenblik van de indiening van deze aanvraag. De appreciatie van de feiten in het licht van de bestaande situatie in het land van herkomst gebeurt in elk stadium van de asielprocedure. Feiten en elementen eigen aan elke concrete asielaanvraag zijn bepalend bij de beoordeling van het dossier.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, toont verzoekster, de overige elementen in het dossier mede in acht genomen, niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat ze bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie mei tweeduizend dertien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS